

BIỂN và NÀNG

Vương Hồng-Ngọc



Món tráng miệng được đưa lên thì đề tài trên bàn tiệc cũng chuyển sang phần du lịch. Họ nói về những cái đẹp của một đất nước có ngọn núi Phú Sĩ tuyết phủ quanh năm, nơi sản sinh những người đàn ông can đảm với lưỡi kiếm tiết trung nghĩa khí; về một xứ sở đã một thời có những người đàn bà kiểu mẫu, đầu bới cao vắt trâm, áo kimono phủ dài truyền thống, chân khép nép bước lui, cùng tấm lòng nhẫn nại, đức tính vàng phục đối với các đấng phu quân đứng cảm của họ. Buổi họp cho chuyến đi thăm xứ Phù Tang của nhóm, được chủ nhà giới thiệu, và những tấm phim nhỏ được chiếu lên.

Hình ảnh các đền đài, cung điện mang nét đẹp cổ xưa, di tích của một lịch sử mấy ngàn năm. Những hình tượng điêu khắc tinh xảo từ mảnh gỗ nhỏ, khối đá xanh rắn chắc, cả những khối băng tuyết nằm trên đường phố. Khu rừng trải ngút mắt sắc hoa anh đào kiêu sa của miền đất Phù Tang. Ngọn núi Phú Sĩ sừng sững, ngạo nghễ với chiếc vương miện bạc như thách thức các tầng mây lững lờ trôi ngang đỉnh. Tất cả hình ảnh, đời sống của một chủng tộc, nói lên nét đặc thù, óc thẩm mỹ, sự giàu mạnh, phong phú của một đất nước có nền văn hoá Đông Phương lâu đời, đang đứng vào hàng tên tuổi đáng hãnh diện với thế giới ngày nay.

Song những hình ảnh đẹp để hấp dẫn kia vẫn không đủ sức thu hút được nàng. Mắt và hồn nàng đang chập chờn trôi nổi với những ngọn sóng ngoài kia.

Từ phòng khách nhìn ra, cách một con lộ, mặt biển đang trải rộng với hàng triệu hoa nắng lặn tẩn nhấp nhô theo triều sóng. Dưới nắng chiều, mặt nước trông xa như biển bạc. Nắng ấm, trời trong xanh, hứa hẹn một bức tranh hoàng hôn tuyệt đẹp. Nàng phải đi thôi!

Hướng về biển, quanh co theo con đường nhỏ quen thuộc của khu nhà đầy cửa kính, qua khuất xa những căn biệt thự xinh xắn với những vương sơn xanh mượt cỏ non cất tia gọn gàng, chiếc xe chậm lại rồi dừng bên mé nước, cạnh một cây liễu già. Nơi đây là chỗ hẹn hò của nàng với biển.

Trời hôm nay ấm cách dễ chịu. Giữa mùa hạ ở vùng Tây Bắc này, hiếm khi có được một nơi chốn im vắng như góc biển chiều nay. Mây ngọc bích, lộng soi bóng mình trên mặt biển, xanh ngát một khung trời. Những con sóng lặn tẩn miệt mài chạy đuổi nhau không mệt mỏi, chạm vào bờ cát, sủi lên những bọt nước phù du, rồi lại thông thả trở về, nối nhịp lên nhau, bắt đầu những đợt sóng kế. Rộn ràng, lao xao, ò ạt, khóa lấp, rồi tan vỡ, rồi lại bắt đầu. Trong một đời người, có bao nhiêu lần ta lại bắt đầu sau những lần đổ vỡ?!... Rộn ràng với những lao xao, rồi ra tất cả đi vào hư không...

Cây liễu già, trơ một nhánh cong như vòng tay mời mọc. Bước đến, tựa nhẹ lên thân cây, đầu ngả vào nhánh, dang rộng hai tay, khếp hờ đôi mắt, nàng nhẹ hít thật sâu cái không khí tươi mát của đất trời vào khắp châu thân. Những mệt mỏi, căng thẳng của một ngày làm việc như đang tan dần, trôi đi. Bao nhiêu phiền toái về cuộc sống, những luật lệ đời thường, những sáo ngôn phong cách, những lo lắng muộn phiền, dường như được làn gió tươi mát, tiếng sóng rì rào, lùa trôi ra biển khơi. Làn gió nhẹ ủa đến, lay động những tàng cây, xuyên kẽ lá, rơi xuống những mảng nắng nhỏ, chập chờn trên mắt môi nàng như những nụ hôn mê đắm của người tình sau bao ngày xa cách. Nàng như thả trôi bao vương bận, bồng bềnh trong âm thanh sóng vỗ, lênh đênh trong cái bao la tươi mát của thiên nhiên.

Không biết từ lúc nào, biển đã trở thành thân thiết với nàng. Màu xanh đẹp ngàn đời của biển mang sự mệnh mông, dịu dàng, nhân ái như tấm lòng của mẹ. Bà mẹ biển bao dung và độ lượng. Hy sinh và ban phát. Từng giờ khắc trong đời sống, biển nhận vào lòng mình vô số rác rưởi, cặn bã, mọi phế thải, từ trăm nhánh sông muôn ngả đổ về. Biển lại gạn lọc, làm tươi mới, hồi sinh những mầm sống. Rồi lại cho đi, ban phát sức sống mới cho đời, cho người. Ôi biển huyền nhiệm, bao la! Bao giờ thì biển ngừng thờ? Bao giờ thì biển cạn? Bao giờ thì biển hết mặn? Bao giờ thì lòng một bà mẹ hết thương con?

Bên biển, nàng còn nghe âm thanh sóng vỗ rì rào, như tiếng vỗ về tình tự đầy yêu thương của người bạn đời yêu dấu. Biển mang nét chở che, bền bỉ, vững chãi, thủy chung và màu nhiệm, cho nàng cảm giác muốn tìm đến, sau những giờ phút mệt nhọc vì những chập giựt xôn xao của cuộc sống. Nhiều lúc trong vô thức, nàng lái xe đến bờ biển như những bước mộng du, như những hẹn hò phải có cho người tình.

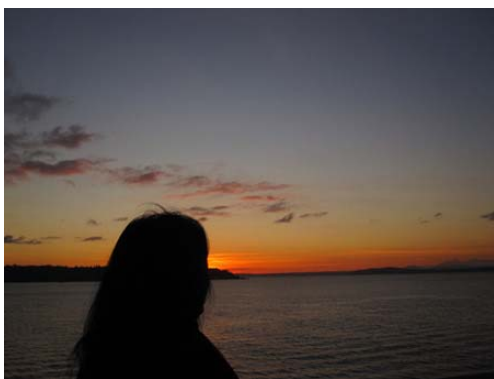
Trong những ngày nắng đẹp gió êm, biển mang nàng trở về những buổi chiều hạnh phúc với người chồng mới cưới, bên đồi dương thơ mộng, ở một vùng biển đẹp trên quê hương yêu dấu đã ngàn trùng xa cách.

Cũng trong những ngày lặng gió, biển êm đềm, hiền hòa, bình an như giòng sông Đồng Nai ở quê nàng. Giòng sông chở đầy phù sa, mang sức sống đến từng cây cỏ lá hoa, đắm thắm tình người, để trở thành hương vị ngọt ngào của một quê hương yêu dấu còn vương mãi bên lòng.

Nhưng trong những lúc thiên nhiên trở mình, biển thét gào, cuồng nộ, ném tung những ngọn sóng vào bờ, biển lại mang nàng trở về cảm giác hãi hùng của những đêm ngày đối khát trên chiếc tàu vượt biển nhỏ nhoi, lênh đênh trên biển cả năm nào. Trong tiếng sóng vỗ vang động đó, nàng nghe như vẫn còn lẫn vào tiếng thét thát thanh của bốn cô gái xấu số, dưới bàn tay thô bạo của đám hải tặc vô nhân, và những tiếng la khóc kinh hoàng của đám thuyền nhân bị buộc phải nhảy vào lòng biển cả, giữa màn đêm dày đặc của một đêm tối oan nghiệt nào.

Có khi trên mặt biển còn mờ hơi sương của buổi sớm mai, nàng như nhìn thấy lại hình ảnh của người thiếu nữ với đôi mắt trắng dã, thân thể trần trụi đầy vết cá rủa, trong nỗi sống chết dật dờ, hai cánh tay vẫn bấu chặt chiếc thùng gỗ như phải ôm lấy một định mệnh cho đời mình. Ôi cô gái Việt Nam, muốn đi tìm tự do, cô đã phải đi qua cửa địa ngục của những con người không có trái tim. Thỏa mãn thú tính trong giây phút để rồi họ thả cô trên sóng biển nổi trôi theo mệnh số. Một mệnh số cho cuộc đời con gái còn lại của cô. Mỗi khi nhớ về người thiếu nữ xấu số trên bãi biển SongKhla trong buổi sáng năm nào, nàng ngậm ngùi tự hỏi, cô đang sống ra sao, có bình yên không, hay cô cứ phải sống trong nỗi chết dật dờ trên đất khách? Cô và còn biết bao nhiêu cô gái nữa, đã phải trả một giá quá cao cho hai chữ TỰ DO mà bản thân không còn gì để sống!

Âm vang tiếng búa đập của đám hải tặc, tiếng thét kinh hoàng của bốn cô gái xấu số năm xưa, đôi mắt trắng dã với thân thể trần trụi của người con gái trên bãi biển sáng nào, tiếng la khóc của đám thuyền nhân trong đêm bão tố đó, và hơn hết là cái cảm giác hãi hùng khi nàng phải ôm con nhảy vào lòng biển trong bóng đêm, đã là những hình ảnh cứ lảng đãng hiện về trong những giấc ngủ đầy trở trăn mộng mị. Những lúc thức giấc trong thảng thốt đó, giữa bóng tối vây quanh, nàng vẫn tưởng mình còn sống trong những giây phút địa ngục đêm nào.



Chiều xuống chậm. Không gian cô đọng, ấm, nồng. Hoàng hôn đang buông thả những gam màu lộng lẫy cuối ngày. Màu hoàng kim lẫn trong đám mây ngũ sắc trông tựa tấm thảm hoàng cung, trải tiễn đưa vàng thái dương về núi. Mặt trời đi về phía chân mây, dần xuống thấp, đến lúc chỉ còn lại một vệt sáng nhỏ, rồi mất hẳn, mang theo cái hào quang rực rỡ của nó về bên kia đỉnh núi. Ánh sáng trở nên dịu dàng hơn. Tấm lụa mây dần nhạt sắc, đổi sang gam màu tím lam kỳ ảo. Thiên nhiên đang vẽ một bức tranh tuyệt tác! Nàng thường trầm tư tận hưởng cái đẹp quyến rũ của buổi chiều tàn. Những buổi chiều ngắm hoàng hôn, nhìn vàng thái dương dần chìm khuất nơi chân trời, thường để lại sự suy nghĩ trong lòng nàng về định luật tuần hoàn, về sự thay đổi của vũ trụ, của thiên nhiên, của lòng người...

Một thi sĩ nào đó đã nói: “Hoa nở để rồi tàn. Trăng tròn để rồi khuyết. Bèo hợp để rồi tan. Người gần để ly biệt”. Đời sống thay đổi trên từng thời khắc của thời gian. Sự đẹp đẽ của buổi chiều nay rồi sẽ qua đi như một hạnh phúc đậm ấm nào đã đến trong đời nàng và đã ra đi vĩnh viễn. Có điều gì tồn tại, chắc chắn, trong cõi vô thường này!

Chiều nhạt dần, không gian nhẹ rơi theo những vạt nắng cuối ngày. Một bóng chim lẻ loi đang dang cánh trên bầu trời xám thẫm. Tiếng kêu chùng chùng như nhớ bạn, phân vân ngập ngừng trong cánh đập như lạc nẻo đường về. Cánh chim lẻ loi kia đang tìm đường về tổ ấm, hay đang giống như nàng, không có một tổ ấm để trở về?!

Hoàng hôn đang nhạt nhoà, chìm đắm. Làn gió nhẹ mang hơi lạnh của buổi chiều tà, nhấc nàng, trời đã tối. Nghĩ đến ngôi nhà vắng lặng, quạnh hiu, nàng cảm thấy muốn ngồi lại, thêm chút nữa, với biển của nàng. Dường như, một lần nữa, nàng nghe mình đang thì thầm kể cho biển nghe, về... một tuổi thơ hụt hẫng thiếu vắng môi hôn và bàn tay ấm của mẹ hiền. Về... một khoảng trời quê hương khốn khổ, có tiếng súng và đại bác ru đêm, có hỏa châu thấp sáng đêm buồn với những năm tháng làm chinh phụ tím mắt đợi mong. Về... nỗi buồn của một đời cô phụ. Về... những chuỗi ngày lặn đạn trên đất lạ với bóng lẻ đi, về. Về... những giọt nước mắt thâm lặng và những ước mơ đã mỗi mòn theo năm tháng. Về... những trống vắng rộng dài và mệnh mỏng như biển.

Gió ngoài biển vẫn tiếp tục đùa vào bờ những đợt sóng phù du. Mặt nước đã cao hơn, lấp xấp vỗ dưới chân nàng. Gió chiều đã sắt se. Mái tóc quá vai thả lơ phiến muộn hất tung theo hướng gió. Đôi vai trần chột nghe lạnh. Nàng choàng chéo hai tay ôm lấy vai mình. Bất giác nghe thoảng quanh hương da thịt của một thời xưa cũ.

*Vòng tay choàng lấy vai mình
Ôm cô đơn trọn bóng hình vào trong*

Tiếng sóng vỗ nghe buồn và xa vắng hơn. Màn đêm nối liền bầu trời và mặt biển. Bóng đêm trải rộng, ngập tràn, mệnh mỏng. Mặt biển như tấm nhung đen mượt, lấp lánh muôn ngàn vì sao bạc đang soi mình từ trên cao. Biển giờ đây lại trở về với sắc màu bí ẩn, lung linh, huyền ảo...